

ת"פ 9287/11/18 - מדינת ישראל נגד א"ר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 18-11-9287 מדינת ישראל נ' א"ר
לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוז נומה לسري
המואשימה

נגד
א"ר
ע"י ב"כ עוז זהר משה

הנאשם

הכרעת דין

א.

רקע כללי והנסיבות הפעולתיות:

- הנאשם - יליד שנת 1977 - הואשם לפני, בכתב האישום, בביצוע עבירה של **חבלה חמורה** לפי הוראות סעיף 333 לחוק העונשין, תש"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
- בתקופה הרלוונטית לכתב האישום היה הנאשם מצוי במערכת יחסים זוגית עם א', אזרחית זרה שהגיעה ארצתה כעובדת בשנת 2003. בשנת 2005 נישאה ו' לעוז פלוני (להלן - פלוני) ונולדו להם שני בנים. לאחר מספר שנים נפרדה ו' מפלוני והתגרשה ממנו. ו' עברה להתגורר עם הנאשם ומazel הם חיים יחדיו כבני זוג.
- לטענת הנאשם, פלוני האשים אותו בכך ש"גנב" ממנו (ביבוכו) את א' (בפרוטוקול, עמ' 34 שורה 9) ובתגובה החל לנוהל נגדו הילכי-סרק משפטיים, חזריים ונשנים. סוגיה אחרתה זו חריגת מהטעון הקרהה לפני ועל כן כל מקום לקביעת מצאים בה. עם זאת, לא ניתן לציין כי פלוני אכן הגיש נגד הנאשם שתי תביעות אזרחות בדין עוללה של לשון הרע ובנוסף קובלנה פלוליה בגין עבירה של לשון הרע. אין הتبיעות והן הקובלנה נדחו, ובמהמשך נדחו גם הערעורים שהגיש פלוני לבית המשפט המחויז בתל-אביב וכן בבקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון (הערעור על התובענה האזרחות האחורה עדין תלוי ועומד בבית המשפט המחויז). ר' במצגים הרלוונטיים - נ/1, נ/3 ונו/4).
- המתלוננת בתיק זה היא עורכת-דין, ילידת שנת 1955, שעלתה ארצתה בשנות ה-90'. המתלוננת מכירה את פלוני לעללה מעשרים שנה ומתארת אותו כידיך וכמדריך משפטי, שבין השאר סייע לה מאוד בתחום דרכה בישראל (בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 20 ואילך). לדבריה היא אינה שותפה של פלוני,

עמוד 1

הgam שעבדה עמו על מספר תיקים משותפים והגישה בעבוריו מסמכים. בעקבות היכרотה עם פלוני הicina המתלוונת גם את אשתו לשעבר, דהינו את ו'. עוד יש לציין בהקשר זה, כי לאחר שהמתלוונת העידה לפני הגיש פלוני בקשה בשמה - כמויצג של קורבן העבירה - לקבלת גישה מלאה לתיק במערכת נט המשפט (ר' בבקשתה מס' 7 ובחלטה שניתנה בה).

.5. ביום 25.10.18 בסמוך לשעה 19:30 הגיעה המתלוונת לדירת המגורים של הנאשם ו', המזיהה בבית משותף ברח' נחל עוז בתל-אביב (להלן - הדירה). המתלוונת הגיעה לדירה על מנת לבצע מסירה אישית של מעטפה ובה כתוב תביעה, אותה הגיש פלוני נגד הנאשם (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 4 ואילך. להלן - המעטפה). הנאשם ו' שהו באותה העת בדירה והנ帀טטם פתח את הדלת.

העובדות הנטענות בכתב האישום וגדר המחלוקת בין הצדדים:

.6. על פי הנטען בעבודות כתב האישום, לאחר שהנ帀טטם פתח את דלת הדירה בבקשתו ממנה המתלוונת לחותם על אישור מסירת המעטפה. או אז תקף הנאשם את המתלוונת בכך שאחז בבעדיה, דחף אותה אל מחוץ לדירה, הכה בה במכת אגרוף בגבה והפילה אותה על ברכיה. כתוצאה מעשיו של הנאשם התפזרו חפץיה של המתלוונת על הרצפה שבחדר המדרגות. בשלב זה סגר הנאשם את דלת הדירה כאשר בהמשך לכך שלשלת המתלוונת את המעטפה מתחת לדלת ופנתה לעזוב את המקום. הנאשם, שהבחן בהכנת המעטפה, פתח את הדלת, רץ אל עבר המתלוונת והכה בה באמצעות ידיו, בפניה ובছזה, תוך שגרם לה לשבר באפה. על רקע עובדות נטענות אלה הושם הנאשם, בכתב האישום, בעבירה האמורה של חבלה חמורה.

.7. במסגרת הדיונים המקדמים לא הגיעו הצדדים לכל הסכומות, ההגנה כפירה בתקיפת המתלוונת והתיק הועבר לשמייעת הראיות לפני. עם זאת, כפי שהסתבר במהלך המשפט והסיקומים, הנאשם אינו חולק על המסקנת העובדתית המתוארת בעבודות כתב האישום ואף מודה בתקיפה (להלן) של המתלוונת, כך שגדר המחלוקת בין הצדדים לפני הוא מוגבל למדי ולהלכה למעשה מצומצם אך ורק לשאלת מידת חומרת תקיפתה של המתלוונת.

ו吐עם, כי בהקשר אחרון זה מעלה ההגנה גם טענה משפטית, שלפיו מעשי הנאשם באירוע עלו לכל היוטר כדי עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית (לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין), וזאת להבדיל מהעבירה של חבלה חמורה (לפי הוראות סעיף 333 לחוק העונשין) בה הושם כאמור הנאשם בכתב האישום.

עיקר פרשת התביעה:

.8. מטעם המאשימה העידה לפני המתלוונת וכן שני שוטרים. כמו כן הוגשו מספר מוצגים, חלקם בהסכמה.

(1)

עיקר גרסת המתלוונת:

.9. בפתח עדותה הראשית ציינה המתלוונת כי ביום האירוע (25.10.18) היא הגיעה "**לቤתו של החוליגן הזה**", על מנת "**לבצע מסירה אישית של כתב בית דין**" (בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 26 ואילך). את שאירע בהמשך הדברים תיארה המתלוונת כלהלן:

דפקתי על הדלת, והוא פתח את הדלת. שאלתי האם הוא א"ר, והוא אמר שכן. לפני זה אולן שאלתי לגבי אשתו שלו, שאני מכירה, שהיא גורשה של הידיד שלי (זהינו פלוני - ש.א.). הוא אמר שכן, אז מסרתי לו מעטפה, וביקשתי לחתום על אישור מסירה, שהמעטפה בשבילו. הוא תחיל ל עיין במעטפה. לא רأיתי שהוא קצת אחריו. פטאות הוא התפוצץ ולקח אותו וזרק אותו, מכח בגב, במדרגות (בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 31 ואילך)^[1].

.10 המתלוננת המשיכה ותיראה כיצד מצאה עצמה על ברכיה בחדר המדרגות, כשחפציה מפוזרים סביבה, ולאחר מכן:

אספתי את הדברים, לא קמתי ככה, ומעטפה הכנסתי בפתח של הדלת, מתחת לדלת. התחלתי לרדת. שמעתי ששוב דלת נפתחת, והוא תפס אותה בכניסה של הבניין למיטה, ואני ניסיתי להחזיק את הדלת מזוכcitת שהוא לא יכול לצאת, ושחררתי את הדלת, פחדתי. בעצם אני לא יכולתי להחזיק את הדלת. הוא תחיל כבר ליד הדלת, מכות, אני היתי מטושטשת לומרה. סדר מכות אני לא יכולה לפרט. אבל מכח בפנים ובחזה שאיני... היתי מטושטשת. הוא קרע את המעטפה עם הידיים, וחזר לכניסה לבניין. אני נסעת למשטרה, התקשרתי לבנות שלי, בקיצור ככה. זה זה (בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 4 ואילך).

.11 המתלוננת הכחישה את טענת הנאשם, שלפייה היא נכנסה לבתו ללא רשותו, ואמרה כי כשפתחה את הדלת היא נכנסה כדי למסור לו את המעטפה (בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 24). המתלוננת הוסיפה וטענה כי המעטפה הייתה סגורה ומעבר לכך שמדובר בכתב תביעה נגד הנאשם לא הייתה מעוררת פרטים; ודבריה: "אני יודעת שיש הליכים ביניהם, אבל אני לא שואלה והוא (פלוני - ש.א.) לא מסטר" (שם, עמ' 14 שורה 4 ואילך. ר' גם במסגרת החקירה הנגדית, עמ' 17 שורה 8 ואילך).

.12 המתלוננת העידה כי כתולדה מהתקיפה היא חשה כאבים בחזה ובגב, ובהגינותה הוסיפה כי הופתעה כשהסתבר שנגרם לה שבר באף ("הפתעה הייתה שהוא שבר באף" - בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 8 ואילך). לדבריה, עקב האירוע היה נדרשה להמשך מעקב פסיכיאטרי ופסיכולוגי ואף לניטילת כדורי הרגעה. המתלוננת עומרה עם טענת הנאשם, שלפייה באירוע היו ביןיהם דחיפות הדדיות והיא אף שרצה אותו, אך השיבה: "אולי ניסיתי משחו לעשות, להתגונן. אני לא יודעת. היתי מטושטשת לגמר" (בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 18).

.13 בחקירה הנגדית נשאלת המתלוננת רבות על טיב קשייה עם פלוני וזרה על גרסתה שלפייה אינה עובדת עבورو, אינה קשורה להליכים המשפטיים שפלוני ניהל ומנהל נגד הנאשם ואני מודעת לפרטייהם. עם זאת אישרה המתלוננת כי נכחה בדיונים מסוימים בהליכים האמורים "זמן מזמן" (בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 11), וכן אישרה כי הגישה בעבר פלוני חומרם לבית המשפט - לאחר שהלה עבר לchiefa - ושילמה בעבورو אגרה (שם, עמ' 18 שורה 15 ואילך, עמ' 20 שורה 4; עמ' 19 שורה 26). ב"כ הנאשם הטיח במතלונת כי היא ביצעה את המסירה בלהיות-יתר, מתוך מעורבות רגשית כלפי פלוני ורצון לבצע את המסירה וייה מה, אך המתלוננת הכחישה זאת (בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 7 ואילך; עמ' 23 שורה 12 ואילך).

.14 אשר לאירוע עצמו אישרה המתלוננת כי היא אמנם כניסה מעט לתוך הדירה, כפי שהיא עשוה בכל מסירה, ודבריה: "אני כן נכנסתי, לפחות חצי מטר פנימה כדי למסור את המסמך, אבל במקרה צזה כמו במקרה עם החוליגן הזה, אני פעם ראשונה..." (בפרוטוקול, עמ' 20 שורה 11

ואילך). המתלוננת הכחישה כי הנאשם ביקש ממנה לצאת מהדירה ("הוא לא ביקש לצאת. לא היה מילה מצדך" - שם, עמ' 21 שורה 32), כאשר בהמשך היא קיבלה "מכה בגב ועפתי כמו כדור. בלי הסבר, בלי מילים" (בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 1).

ב"כ הנאשם הטיח במתלוננת כי 'מסרה בהודעתה שהנאשם רק הוציא אותה מהדירה ולכך היא הגיבה: "הכל שקר מוחלט. בעיניהם של זו היה שהוא זרק אותו לחדר מדרגות" (בפרוטוקול, עמ' 27 שורה 16). המתלוננת הוסיפה וטענה כי 'פשוט לא רצח להיעיד נגד בעל-הנאשם, ציינה: "עוד אני רוצה להוסיף, שאני ירידתי ושמעתית שהדלת נפתחת שמעוני שו' עקקה או תע讚בי אותה, או תעוצר, משזה הוא עקקה. היא לא ירצה לראות מה הולך ליד הכניסה. איפלו אין לי מילים לתאר מה היה...". ב"כ הנאשם אמר למתלוננת כי היא לא מסרה דברים אחרונים אלה בהודעתה במשטרת, וכך השיבה: "אז לא סיפרתי. עכשו אני מספרת שהיא עקקה" (שם, שורה 23).

עוד נחקרה המתלוננת לעניין חומרת הפגיעה שנגרמה לה ואישרה כי לאחר האירוע היא נסעה תחילה למשטרה ולא לקבלת טיפול רפואי, כאשר לדבריה: "התקששתי לבנות, והן אמרו לי לחכות להן, קודם גישת תלונה ואח"כ נסע לבי"ח" (בפרוטוקול, עמ' 24 שורה 23 ואילך). המתלוננת שבה ואישרה כי אודות השבר באפה נודע לה רק בדיudit, בעקבות הבדיקה בבית החולים: "היו כאבים כ"כ חזקים שלא הרגשתי את הכאבם האחרים. על השבר של האף אמרו לי רק בבי"ח. לא ידעתי שיש לי שבר" (שם, עמ' 26 שורה 4 ואילך).

(2) התעדות הרפואיות וצלומי המתלוננת:

17. התעודה הרפואית מאשפוזה של המתלוננת בבית החולים ולפISON הוגשה לפני במלואה, לרבות סיכון האשפוז (ר' בת/6). כעולה מהתעודה, המתלוננת הגיעו למין ביום האירוע (25.10.18) בשעה 21:08 ושוחררה מספר שעות לאחר מכן, כבר ביום 26.10.18 בשעה 01:45. בפתח התעודה מצוין כי סיבת הפניה היא "לדבריה במהלך עבודתה הותקפה ונחבלה בראש, גב ובית חזה, מרגינה קשה בנסיימה".

18. בבדיקה ה גופנית נמצא כי מצבה הכללי של המתלוננת טוב וצוין כי היא בהכרה מלאה ונינוחה נשימית (ר' ת/6, בסיכון הביקור בעמ' 1 למטה). לעניין החבלה באף צוין: "לסיכון - חבלת אף עם תזוזה של ציר לימין. לאחר כיווץ ריריות נעשה ניסיון החזרה של השבר, עם רושם לציר ישר לאחר ההחזרה. לאחר ההחזרה ללא עדות לדימום או המטומה סfeltite" (שם, בעמ' 3). עוד צוין כי אפה של המתלוננת נחחש, תוך המלצה להורדת החבישה בעוד 24 שעות, והמתלוננת שוחררה לביתה עם חופשת מלאה לחמישה ימים. בנוסף לתעודה הנ"ל מבית החולים הוגשה לפני גם תעודה רפואית שנערכה על ידי רופא קופת החולים, שלושה ימים לאחר האירוע (ביום 18.10.18), בה אישרו למתלוננת 15 ימי מחלת (ת/7).

19. עוד הוגשנו, באמצעות המתלוננת, חמישה תמונות שלה אשר צולמו על ידי בתה לאחר האירוע, הגם שהמתלוננת לא ידעה לומר אם הן צולמו במהלך הבדיקות בבית החולים או רק לאחר מכן, בבית (ר' התמונות ת/8 ועדות המתלוננת בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 21 ואילך. ר' גם במצור ת/12). יוטעם, כי המתלוננת מופיעה בתמונות בשתי חולצות שונות ונראה כי הן אמנים צולמו בשני מקומות שונים. כך או

כך, בתמונות לא ניתן להבחין בחבלות בפניה של המתלוננת, גם שבשתים מהתמונה נראה המתלוננת עם חבישת אפ.

(3) ראיות התביעה הננספות:

20. ביום 18.10.28 ערך חוקר זי"ט אלון וisman ביקור במקום האירוע, צילם את אזור הכניסה לחדר המדרגות וכן ערך סרטן אודוט כך (ר' הדוח ת/1, התמונות ת/2 וכן הדיסק ת/3). כמו כן איתר החוקר מצלמת אבטחה שהותקנה בכניסה סמוכה, והפיק منها סרטן לשעות הרלוואנטיות (ת/4. ר' גם עדות החוקר בפרוטוקול, עמ' 8 ואילך).
21. כפי שעה מהתמונה, הבניין הוא מעין "שיכון רכבת" עם מספר כניסה, כאשר המצלמה הנ"ל כוננה לעבר השביל, כאמור מתוך כניסה סמוכה לו הרלוואנטית. לפיכך, בסרטן (ת/4) לא נראה האירוע עצמו, גם לא בחלקו השני שהתרחש בכניסה לחדר המדרגות. עם זאת, נראה בסרטן הגעתה של המתלוננת למקום האירוע ויצאתה ממנו, כללהן: המתלוננת נראית הולכת על השביל לכיוון הכניסה לחדר המדרגות הרלוואנטי (החל במונה מצלמה 22:23). ככלור בשתיים וחצי דקות יצאת המתלוננת בחזרה (מונה 24:58) ושבה על השביל בהליכה מתונה. המתלוננת יוצאה מהתמונה (25:44) אך חוזרת אליה (25:59), ככלור הולכת הלוך ושוב, וזאת תוך שהיא משוחחת בטלפון. במונה 26:26 יוצאה המתלוננת סופית מהתמונה (ר' גם עדות המתלוננת בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 3 ואילך). יוטעם, כי בסרטן מופיע רק מונה פנימי, להבדיל משעון, כך שמהסרטן לא ניתן ללמוד על שעת האירוע, למעט העובדה שמדובר בזמן חשיכה.

(4) הודעת הנאשם ודוח העימות:

22. הנאשם עצר שלושה ימים לאחר האירוע (דהינו ביום 18.10.28), הובא לתחנת המשטרה ונחקר באזירה סמור לאחר מקום, החל מהשעה 18:25 (ר' גם דוח הפעולה ת/10). הנאשם - שהוזהר בגין עבירה של **"תקיפה הגורמת חבלה של ממש"** - יותר על זכותו להיעוע בעורך-דין וטייר את האירוע כללהן:

ביום חמישי האחרון בסביבות השעה 19:00 או 20:00 דפקה אצלי בדלת אישה פתחתי את הדלת והיא שאלת אם אני ("בעלה של") ו' שאלתי אותה מי זאת? והיא נכנסה לבית והיא דיברה עמ' אשתי ו' אמרתי לה מה היא רוצה והיא נתנה לי מעטפה וביקשה ממני לחתום ואז דיברתי אותה שהיא עובדת עם (פלוני) ואני אמרתי לה שאני לא חותם על כלום ושטעוף מפה עם היד קצת דחפתיה לדלת והוא גם شرطא אותו עם הציפורן שלה כי הייתה בלי חולצה ותפסתי אותה ודחפתי אותה מחוץ לבית וזא סגרתי את הדלת ונעלתי וחזרתי בחזרה לטלוויזיה והיא הכנסה ל' מתחת לדלת את המעטפה ופתחתי את הדלת והיא ברחה והלכתי אחריה [ן] דחפתי אותה החוצה מהכניסה של הבניין וצעקתי עליה שטעוף ולא תניע לכאן יותר לא זוכר שהיה לה דם או שהוא אחר ואחרי שדחפתי אותה מחוץ לכניסה של הבניין עליית הביתה וככה זה נגמר למשה בינו ואני גם קרועתי את הדף כאשר היא ואני הינו למיטה (ת/9, שורה 2 ואילך. הנאשם גם צירף תמונה של השرتה שנגמרה לו - ר' נ/2).

23. הנאשם ציין כי בתחילת לא הבין מדוע הגיעו המתלוננת לדירתו, אך כאשר הבין את העניין

"הרקע של הטרטור שלי בביבם" ש הוציאו אותו מדעתו ולבן הוציאו אותה מהבית" (ת/9, שורה 18 ואילך). הנאשם הדגיש, בהקשר זה, כי הוא מתנהל מזה שניהם בבית המשפט בשל תביעות שמוגשות נגדו על ידי פלוני ו"נמאס לי מכל ההלכים הללו" (שם, שורה 23).

24. החוקר הטיח בנאשם שהמתלוננת טוענת כי הוא היכה אותה והיא נפצעה באף ובזה. לכך השיב הנאשם "לא ראייתי גם ממשו אחר" והוסיף: "לא היה מכח בחזקת הינה משוכחות וגם למטה הייתה בינוינו דחיפות הדדיות" (ת/9, שורה 37 ואילך). עוד הטיח החוקר בנאשם כי בבית החולים נמצא שנגרמה למATALוננת תזוזה בעצם האף, והנאשם אמר: "כאשר אני תפסת אותה בחולצתה היה דחיפות של ידים שלה ואולי היא פגעה בעצמה אני לא סטרטיה לה היא לא נתקעה בקיר... מההשתולות של הידיים שלה אולי" שם, שורה 42 ואילך).

25. יומיים לאחר גביהת ההודעה (דהיינו ביום 18.10.30) נערק עימות בין הנאשם לבין המתלוננת (ר' דוח העימות, ת/5). בפתח העימות טענה המתלוננת כי היא לא מכירה את הנאשם ואף לא זיהתה אותו כשפתח את דלת הדירה (ת/5, שורה 2 ואילך). במהלך העימות חזר כל צד על גרסתו ביחס להשתלשות האירועים, כאשר המתלוננת טענה כי הנאשם היכה אותה "עם האגרופים בפנים ובחזקת" [ו] כתוצאה מזה נגרם לי שבר באף" (שם, שורה 11).

26. הנאשם טען בעימות כי בשלב הראשון "אני תפסת אותה בחולצתה מאחורה ומשכתי החוצה, לא נתתי מכח בגב, אולי היא פשוט הרגישה ככה, אני מיד סגרתי את הדלת ולא ראייתי האם היא נפלה. היא הכנסה מעטפה מתחת לדלת, עצבן אותו, ירדתי אחורי[ה] והיא הייתה בסוף של המדרגות. היא עוד הייתה בהול - בכניסה לא לחוץ, תפסת אותה בחולצתה בחזקת, פחתתי את הדלת וניסיתי למשוך אותה החוצה... אחרי שמשכתי אותה החוצה - עזבתי אותה והוא הלכה איזה מטר ואז רציתי לתפוס לה את היד ולגרור אותה יותר רחוק והוא העיפה לי את היד אני חשוב ואולי זה פגע בה בפנים, היה חושך" (ת/5, שורה 14 ואילך). בהמשך הוסיף הנאשם והודה: "אני הייתי צריך取קח את כתוב [ה]תביעה ולא להגיע למצב זה".

ד. עיקר פרשת ההגנה:

27. מטעם הגנה העידו בבית המשפט הנאשם וו' והגשו מספר מוצגים, הכוללים את תМОנות הנאשם לאחר האירוע (נ/2) ומסמכים מתוך ההלכים המשפטיים השונים של פלוני ניהל ומנהל נגד הנאשם.

(1) עיקר עדות הנאשם:

28. את עדותו הראשית לפניי פתח הנאשם באומרו: "אני כבר בתחנת המשטרה הצטערתי על האירוע וקיבנתי את האחריות" (בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 17) והרחיב בתיאור טענותיו להtanכלות משפטית חוזרת ונשנית מצידו של פלוני, מזה כמשמעותה שנים. את תחילת האירוע תיאר הנאשם כלהלן: חזרתי באוחר שבע בערב, זה היום שלי, שבע עד שבע, ארוכים... (הMATLONNT) דפקה בדלת. הייתה בשוק, אני מכיר אותה מהדינונים... היא הערימה עלי, שאלת אם ו' בבית, כאילו באה חברה. אייכשו היא נכנסתה, לא הרשיתי לה בשום שלב, היא נכנסה. כאילו באה לו', מה שלומך זהה. היה בזה משהו מזולזל, הוציאה מעטפה, תחתום כאן. אני לא בן אדם בריא, כבר

**20 שנים עם כדורי הרגעה, מהאוניברסיטה כבר עם כדורי הרגעה, לא נרגע בludeיהם. הלחץ
שבר אותו (בפרוטוקול, עמ' 32 שורה 8 ואילך).**

הנאשם הוסיף ותיאר כיצד התפרץ על המטלוננט, צעק עליה והוציא אותה בדחיפות מהדירה וסגר את הדלת. או אז ראה שהמטלוננט מחדירה את המעלפה מתחת לדלת ואקט זה, שנראה לו כחוורני, הביאו להתרכזות נוספת. עם זאת, הנאשם הודה כי "זה היה טעות" (בפרוטוקול, עמ' 32 שורה 25) ובהמשך הוסיף: "**כל הסיפור הוא פרובוקציה... להוציא ממני ככה. הם הצליחו**" (שם, עמ' 33 שורה 2). אשר לשלב השני של האירוע בפתח חדר המדרגות והפגעה באפה של המטלוננט, חזר הנאשם על גרסתו בעימות והסביר: "**אמרתי שהחזקתי אותה פה בחזה, בחולצה, אולי גםraiati לשוטר. והוא השתוללה וشرط אותה עמי. זה או מהמרפק שלי או מהמרפק שלו, או מהדלת**" (שם, שורה 27 ואילך).

הנאשם נחקר חקירה נגדית מקיפה ונמטרת, אך עמד על גרסתו הנ"ל. הנאשם הבHIR - בנגדות לגרסה המטלוננט - כי הייתה בינו היכרות מוקדמת ממשום שהם נפגשו במהלך הדינומים לרבות אצל מגשר, אך לא יתכן שהמטלוננט לא זיהתה אותו (בפרוטוקול, עמ' 34 שורה 27 ואילך; עמ' 35 שורה 4 ואילך). ב"כ המשימה הטיצה בנאשם כי לא היה כל מקום שיuttle את עצמו כלפי פלוני לאלומות לפני המטלוננט, אישא לא צערה, ועל כך השיב הנאשם: "**אין לי מה להגיד על מה שעשית לא בסדר.** אני יכול להתגא[ות] בהזה?" (בפרוטוקול, עמ' 35 שורה 27). בהמשך הוסיף הנאשם: "**שנתיים ראיתי אותה... היא עוד אחת מהחברה של המזיקים. אני לא חשב שככל בן אדם היה יכול לעמוד ולהיות נינוח אחרי כ"כ הרבה שנים של קירויות**" (שם, עמ' 37 שורה 30 ואילך).

(2) עיקר עדותה של ז':

בעודותה הראשית תיארה ז' את הגעתה ארצها והשתלשלות יחסיה, תחילתה עם פלוני ואחר כך עם הנאשם, וכן את היכרותה עם המטלוננט - שאף ייצגה אותה ואת פלוני בהליך הגירושין בבית המשפט לענייני משפחה (בפרוטוקול, עמ' 43 שורה 12 ואילך). לדבריו ז', המטלוננט הכירה את פלוני עוד לפני שהיא הכירה אותו, והשנים היו חברות טובות, "**ממש עבדו ביחד, ממש אחד, ממש אחד**" (שם, שורה 20).

.32 את שחוותה באירוע תיארה ז' כלהלן:

אני הייתה במטבח ומישחו דפק בדלת, א"ר פתח את הדלת ואני שמעתי קול של אישה איפה ז', היא נכנסה ואז ראיתי שזאת (המטלוננט) והיא אמרה מה נשמע ועניתי לה כמו שצרים... לא הייתה במקומות לענות לה ועוד שאלה. לא הייתה מוכנה לשוחח איתה (בפרוטוקול, עמ' 45 שורה 1 ואילך).

לדבריו ז' רק בשלב זה פנתה המטלוננט לנאשם ומסרה לו את המעלפה, וכשהנאשם הבין במה מדובר הוא החל לקלل אותה והוציא אותה מהדירה; ודבריה: "**הוא תפס את החולצה שלה ביד, יצא אותה מהבית וסגר את הדלת**" (בפרוטוקול, עמ' 45 שורה 14 ואילך; ביחס לקללות ר' שורה 32). ז' הדגישה כי באותה עת היא עסקה בבישול ועל כן לא הבחינה בפרטם מעבר לכך (שם, שורה 24 ואילך). ר' גם בחקירה הנגידית בעמ' 49 שורה 23 ואילך), תוך שהוסיפה שהמטלוננט " **נכנסה בלי רשות, גם נכנסה עם נעלים, ולכל מי שנכנס לבית אנו מבקשים שיוציאו נעלים**".

.34 ז' הבהיר את טענת המטלוננט - בעודותה בבית המשפט - שלפיה היא (ז') צעקה על הנאשם

במהלך האירוע (בפרוטוקול, עמ' 46 שורה 5 ואילך). לשאלות ב"כ המאשימה בחקירה הנגדית שבה ו' והדגישה כי המתלוונת נכנסה לדירה ללא רשות: "**לא רציתי לראות אותה, לא הזמנתי אותה, היא לא התקשרה מАЗ שעזבתי את (פלוני), היא לא הייתה בקשר איתי, מה פתאום את באה בשםונה, בערב ושאלת מה שלומי? היא הייתה יכולה להתקשר ולהגיד שהיא תבוא ואז אני מצפה**" (שם, עמ' 48 שורה 14 ואילך).

ה. **דין והכרעה:**

(1) **הרובד העובדתי:**

35. כעולה מסקירת הראיות דלעיל, הלכה למעשה מרבית עובדות האירוע מושא כתוב האישום אין מציאות במחלוקת - ומכל מקום מוכחות כבעי בראיות שהובאו לפני - כאשר המחלוקת מצומצמת אף ורק לשאלת חומרת תקיפת המתלוונת ומידת הפגיעה שנגרמה לה.
36. האירוע עצמו כלל שני שלבים, הראשון בסמוך לדלת הדירה והשני בפתח חדר המדרגות, כליהן: **בשלב הראשון** הגיעו המתלוונת לדירה, כשביידיה המעטפה למסירה לנאים. המתלוונת נῆקה על דלת הדירה והנואם פתח את הדלת. המתלוונת נכנסה מעט לדירה, שאלה לשולמה של ו', ואז מסרה את המעטפה לנואם. הנואם התפרק על המתלוונת, קילל אותה והוציא אותה בכוח מהדירה תוך שהיכה בה בגבה. הנואם זרק את המעטפה, סגר את דלת הדירה והמתלוונת נפלה הארץ. עובר לשלב השני החדרה המתלוונת את המעטפה מתחת לדלת הדירה ולאחר מכן ירדה במדרגות לכיוון היציאה. הנואם, שהבחן בחדרת המעטפה, נטל את המעטפה, פתח את הדלת והחל לרדת בעקבות המתלוונת. הנואם השיג את המתלוונת בסמוך לפתח חדר המדרגות ותקף אותה. בין השניים התפתחה התגשותות, שבמהלכה נشرط הנואם והמתלוונת נפצעה באפה. הנואם קרע את המעטפה והמתלוונת עזבה את המקום.
37. אשר לחומרת התקיפה מקובלת עלי גרסת המתלוונת כי במסגרת השלב הראשון הינה בה הנואם בגבה - עובדה שהנאם עצמו הודה בה בעימות, אם גם בחציפה (ר' בפסקה 26 דלעיל) - וכתוולדה מכך היא נפלה הארץ. עם זאת, בהקשר לשלב השני גרסתה של המתלוונת היא מועצתת ואין אפשרות לקבל את טענה, המוכחשת על ידי הנואם, שלפייה הלה הינה בה באגראופים בפנים ובזהה.
38. לא זו בלבד שלתיאור אחרון זה אין כל תימוכין ביתר הראיות שהובאו לפני, אלא שהוא אף נסתור בראיות אלה:
- ראשית**, בתמונות פניה של המתלוונת, שצולמו לאחר האירוע, לא ניתן להבחין בחבלות (ר' בפסקה 19 דלעיל). הדעת נותנת - במיוחד נוכח הפערים הפיזיים בין הצדדים, כאשר הנואם הוא גבר הצער מהמתלוונת בשנים רבות - כי לו היה הנואם מכיה את המתלוונת באגראופים בפניה, היו לכך סימנים.
- שנית**, הסרטון שהוגש, הגם שכאמור אינו מתעד את האירוע, מלמד כי האירוע היה קצר מאוד, כאשר ככלו - לרבות זמן הליכת המתלוונת ממוקם המכילה לדירה ובחזרה - נמשך כשתית דקות וחצי בלבד. בנוסף, וזה הנΚודחה העיקרית כאן, לאחר האירוע נראית המתלוונת כשהיא הולכת במתינות ואף הלוך ושוב, תוך שהיא משוחחת בטלפון (ר' בפסקה 21 דלעיל) ואני נחשית כמו שזקוקה לטיפול רפואי דחוף.

בקשר זה גם יזכיר כי לאחר האירוע פניה המתלוננת תחילת דוקא למשטרה ורק לאחר מכן הגיעו לבית החולים.

שלישית, התיעוד הרפואי - על אף שמתעד מציאת שבר באפה של המתלוננת - מלמד על שבר שתוקן-למעשה לאלטר, ללא עדות לדימום או המטומה (ר' בפסקה 18 דלעיל). יתר על כן, אף המתלוננת עצמה צינה כאמור, בהגנותה, כי הופתעה מממצא השבר; ומכאן שמידת הפגיעה במתלוננת עקב התקיפה הייתה ברף נמוך יחסית.

המסקנה המתבקש היא, אם כן, שבמהלך האירוע לא היכה הנאשם במתלוננות באגרופים בפניהם. מכאן, שהשבר באפה של המתלוננת נגרם כתוצאה מההתגשות שנוצרה בין הנאשם לבין המתלוננת בשלב השני, להבדיל ממכת אגרוף או מכח אחרית שכונה לאפה של המתלוננת. אך מובן הוא שמדובר במקרה בוגדי הצעוי מבחינת הנאשם - שהרי מדובר בגבר צעריר יחסית, אשר תקף אישת המבוגרת ממנו בשנים רבות - אך עם זאת לא מדובר בגורם השבר בכוונת מכוון.

(2)

הרובד המשפטי - סעיף העבירה המתאים לעובדות שהוכחו:

40. הנאשם הואשם בכתב האישום בעבירה של חבלה חמורה, לפי הוראות סעיף 333 לחוק העונשין. הוראות אלה יש לקרוא יחד עם ההגדרה, המופיעות בסעיף 34 כד לחוק, שלפיה "חלוקת חמורה" היא **"חלוקת העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפגיעה או עלולה לפגוע קשות או תמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבוע או כדי פגיעה קבוע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החיצוניים או הפנימיים".**

41. עינינו הוראות, אם כן, כי "חלוקת חמורה" היא חבלה שיש בה ממשום פגיעה קשה או תמידית בבריאות, לרבות עד כדי מום קבוע. אין תמה, אפוא, כי בפסקה נקבע לא אחת שלא כל שבר באף עולה כדי חבלה חמורה, כהגדרתה הנ"ל, והדבר תלוי בנסיבות הקונקרטיות והספציפיות של המקרה הנדון (ר' ע"פ (מחוזי ים) 13761-05-10 מדינת ישראל נ' דיזודב (12.07.2010), ות"פ (מחוזי חיפה) 36951-06-14 מדינת ישראל נ' פלוני (17.02.2015). ר' גם ניתוח הסוגיה בת"פ (שלום ת"א) 41365-12-15 מדינת ישראל נ' טשפולטוב (29.03.2018) ובפסקה המואזרת שם. מקרה אחרון זה דומה לעינינו גם בכך שהיא החשד בעת חקירתו בעבירה של חבלה ממשית בלבד, להבדיל מביעבירה של חבלה חמורה, כאשר בcourt **"משמעות מدد בדרך בה נתפס האירוע מלכתחילה על ידי המשטרה"** - שם, בפסקה 37 להכרעת הדין).

42. לפיך - נכון המסקנה העובדתית שלפיה מדובר במקרה זה בפגיעה במידת חמורה נמוכה יחסית - המסקנה המשפטית המתחייבת היא שבנסיבות הקונקרטיות והספציפיות, אשר הוכחו בבית המשפט, החבלה שנגמרה למתלוננת אינה בוגדי "חלוקת חמורה". אכן, כתוצאה מהתקיפה נחבלה המתלוננת חבלה של ממש, בדמות השבר שנגרם באפה, אך מדובר בחבלה שאינה עולה כדי חבלה חמורה כהגדרתה בהוראות סעיף 34 כד לחוק העונשין.

43. ב"כ המאשימה הפניה לפסיקה bahwa נדחו טענות דומות של נאים. ואולם, כאמור, מדובר בסוגיה שההכרעה בה נגזרת מהעובדות הספציפיות שהוכחו במשפט, כאשר העובדות שהוכחו לפני אין מלמדות ומילא אין מוכחות גרים חבלה חמורה. עוד הפניה ב"כ המאשימה לפסק הדין בע"פ (מחוזי מרכז) 23813-08-18 מדינת ישראל נ' לירמן (22.01.2019), אך מעבר לכך שם דבר

במכת אגרוף לפנים, הקשי שהתעורר שם נבע מכך שבית משפט השלום הורה על שינוי סעיף העבירה בטרם שמיית ראיות, היבט שאינו רלוואנטי לעניינו.

(3)

ברובד המשפטיא לא לモור להוסיף ולצין כאן כי מקרה זה - כקרים דומים רבים, המובאים חדשות לבקרים לפני בית המשפט - ממחיש שוב את הקשיים המשפטיים המשמשים הנגרמים בשל ניסוח הלקי של עבירות התקיפה שבחוק העונשין._CIDOU, חוק העונשין שבמשפטנו הוא, בעיקרו, "נוסח חדש" מתורגם מאנגלית של פקודת החוק הפלילי, 1936 (להלן - הפקח"פ). והנה, לא זו בלבד שהפקח"פ היא דבר حقיקה מנדורי מישן, אלא שאף בעת שפקודת זו נחקקה - לפני כמעט 85 שנים - היא כבר הייתה דבר حقיקה לקוי ומישן, שנוצר אגב גלגולים אקראים במשרדים שהיו אחראים באותו זמן על המנהל בקולוניות הבריטיות (לסקירה מקיפה ר' יורם שחר, "מקורותיה של פקודת החוק הפלילי, 1936", **עינוי משפט 2** (תש"ט-תש"מ), 75).

הליקויים שבהוראות הפקח"פ הם בבחינתן מן המפורסמות, וכבר בסמוך (יחסית) לחקיקת חוק העונשין הוקמו ועדות לצורך גיבוש הצעות לחקיקת חוק עונשין חדש (ר' למשל ש"ז פלר ומ' קרמניצר, "הצעת חלק מקדמי וחילק כללי לחוק עונשין חדש ודברי הסבר תמציתיים", **משפטים י"ד** (תשמ"ד-תשמ"ה), 127. ר' במיוחד בפניה של המשפטים לציבור המשפטנים משנת 1984, המצורפת שם). עם זאת, למרות עשרות השנים החלפו מאז הקמת הוועדות, בסופו של דבר נחקק- מחדש רק החלק הכללי לחוק העונשין (במסגרת הוראות חוק העונשין (תיקון מס' 39) (חלק מקדמי וחילק כללי), תשנ"ד-1994). להבדיל, החלק הספציפי של חוק העונשין - דהיינו: החלק הגדול יותר של החוק, הכלל את הגדרותיהן של העבירות הספציפיות השונות - נותר בעיקרו כשהיה. למעשה תיקונים חלקיים (למשל שבחוק העונשין אינם אלא תרגום לעברית של הוראות הפקח"פ.

היבט זה בולט במיוחד בעבירות התקיפה, שכטולדה מהמבנה הבלתי שיטתי של הפקח"פ ותיקוני החקיקה המאוחרים יותר מפוזרות כיום בחלוקתם השונים של חוק העונשין. חוק העונשין אמן כולל סימן מיוחד, המוקדש לעבירות "תקיפה" (סימן ח' לפרק י'). ואולם, סימן זה כולל רק את מקצת עבירות התקיפה, כאשר רבות אחריות מצויות בסימנים אחרים, לרבות בסימן ד' לפרק י', שעוניינו ב"סיכון החיים והבריאות" אשר כולל את העבירה לפי סעיף 333 בה הנאשם פגש פניו. בנוסף, עבירות התקיפה עצמן מנוסחות באופן בלתי שיטתי, עם הגדרות חלקיים. כך, למשל, בעוד שהמונה "חבלה חמורה" זהה להגדרה בהוראות סעיף 34 כד לחוק העונשין (הגדרה השואבה מהוראות סעיף 5 לפקח"פ), המונח "חבלה של ממש" נותר ללא כל הגדרה חקיקתית, וזאת רק משום שהחוק המנדורי לא טרח לכלול הגדרה של מונח זה בסעיף ההגדרות של הפקח"פ.

זאת ועוד: עקב הניסוח הקוזאיסטי של הוראות הפקח"פ לא קיים בחוק העונשין מדרג שיטתי-רצionario של חומרת העבירות התקיפה השונות וממילא לא קיים יחס שיטתי והולם בין חומרת של עבירות התקיפה השונות לבין העונשים הקבועים בכךן. כך, בעוד שמדובר בעבירות התקיפה המוגדרות בסימן ח' לפרק י' לחוק העונשין הן עבירות מסווג עונן בלבד, הרי שהעונש הקבוע בגין העבירה של "חבלה חמורה" (לפי הוראות סעיף 333) הוא שבע سنנות מאסר, ואילו העונש הקבוע בגין העבירה של "חבלה בכונה מחמורה" (לפי הוראות סעיף 329) אף עולה כדי עשרים سنנות מאסר - עונש זהה לזה הקבוע

בגין העבירה של ניסיון לרצח (לפי הוראות סעיף 305). לבסוף, לעיתים גם קיימת חפיפה מסוימת בין הגדירותהן של עבירות תקיפה שבדרגות חומרה שונות.

כמעט אין צורך לומר שלקיימים חוקיתים אלה - מעבר לקשיים הפרקטיים שהם יוצרים בכל הקשור לקביעת סעיף העבירה המתאים לאירוע פלילי נתון - גם אינם מתישבים עם דרישת-היסוד לבתיירות נוסח הדין הפלילי, אשר גזרת מעקרון החוקיות (ר' למשל י' לוי וא' לדרמן, **עיקרים באחריות פלילתית**, בעמ' 67 ואילך). דומה, אפוא, כי בהחלט הגעה העת שהמחוקק ידרש לנושא עבירות התקיפה, אם לא במסגרת חוקיה-מחדש של מכלול החלק הספציפי של חוק העונשין, אזו לכל הפחות בהקשר הקונקרטי של עבירות אלה. יוטעם, כי תיק זה הוא רק בבחינת דוגמא אחת מני רבות לתקילות החוזרות ונשנות, הנגרמת כתולדה מניסוח הלקי של עבירות התקיפה כהגדרותהן בחוק העונשין דהיום.

. **סוף דבר:**

49. העולה מכל המקובל הוא שהוכח לפני, כדברי, שהנאשם תקף את המטלוננת במהלך האירועמושא כתוב האישום, על שני חלקיו. עם זאת, הפגיעה שנגרמה למטלוננת עקב התקיפה אינה עולה כדי "חבלה חמורה" אלא שהיא בגדרי "חבלה של ממש" בלבד (כאמור בפסקאות 36 עד 39 דלעיל). אשר על כן אני מרשים את הנאשם בעבירה של התקipa הגורמת חבלה ממשית, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה היום, יום שני י"ז אירן תש"ף, 11 Mai 2020, במעמד הצדדים.

[1] כל ההדגשות בציוטים שבהכרעת דין זו **אין** מופיעות במקור והן תוספות בסוגרים מרובעים, בתוך ציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה. תיקונים לכטיב מלא תקני אינם מסומנים.